

„Neem dan wat anders gezellige mosch”.

Jules liet zich een glas port inschenken en dronk het dadelijk leeg, om Beyner vriendelijker te stemmen. Tegenover Beyner voelde hij twee neigingen, hij wilde hem zoo snel mogelijk verlaten en vergeten nu hij hem het reeds gezonden geld teruggegeven had, en toch dwong er iets hem, in de nabijheid van dien man te blijven, als of een macht, buiten zijn wil hem bestuurde.

Buiten weer, joeg de nog kouder geworden wind van over de rivier hen dadelijk binnen het muzeum.

In het oude Steen was het donker en kil.

„Wat 'n lol nou”, zeide Beyner enkele malen, met misprijzen in zijn geel-grauw gezicht, en dan zweeg hij heel den langen tijd dat zij dien middag de zalen doorliepen. Maar goedig trad hij toch achter Jules voort, met wilde en wezenlooze oogen kijkend naar de voorwerpen.

Met een enkele opmerking trachtte Jules soms zijn aandacht voor bijzondere dingen te wekken. Hij wees hem de opschriften en allerlei merkwaardigheden, maar Beyner hoorde het met een botte glimlach in zijn stompzinnig gelaat aan en het eenige wat hij ten slotte zeide, was een verzuchtend verachtend:

„Godverdomme.”

Het werd al vroeg duister, en de schemering begon de nauwe, sombere kamertjes met vale en droeve geheimenis te vullen. De suppoosten maanden de bezoekers heen te gaan, en hun stemgeluid klonk als een dof gebrom door het trieste gebouw. Dra stonden zij dan weder op straat, en Jules zag tegen den bleeken avondhemel de nokken der huizen en de spitsen van torens, terwijl achter hem het ontzachtelijke gedruisch van den arbeid op de Schelde als een dreigend grommen duurde. Tusschen de dunne wolken fonkelden sterren, het scheen te vriezen. Zij liepen wat door de stad om warm te worden, voor zich aan het middagmaal te begeben.

Telken male trachtte Beyner in een estaminet te sluipen.

„'k Mot toch 'n borrel hebbe, voor den eten,” zeide hij mokkend. Maar Jules wist hem telkens te beletten daar binnen te gaan, en antwoordde:

„In 't hotel kunt ge toch even goed wat nemen.”

„'k Heb honger,” zeide Beyner eindelijk spijtig. „Laten we dan maar naar huis gaan.”

Binnen het hotel bleven ze nog wat hangen voor het heete vuur, dat in den schoorsteen knetterend omhoog trok met fel vonkend gevlam, toen een kellner er gruis en blokken steenkool op geschept had. Zwijgend zaten zij met de andere gasten aan tafel in de nauwe eetzaal, en het eenige wat Beyner zeide was een verwensching:

„Mijn portie voor de hond.” En hij schoof zijn bord van zich weg, doelend op een stuk vleesch, dat taai was.

„We zijn anders door de vennootschap met eten niet verwend geweest,” merkte Jules op.

„Nee, verdomme, da's waar,” gromde Beyner, „ze hebbe mijn bij Stanley-Falls drie maanden zonder iets laten verrekken, 'k heb al dien tijd niks dan boontjes en manniok gevrete, en annanas en wat gedroogde visch, en dat heette dan, dat de vennootschap je buiten je geld nog kost en inwoning gaf. Maar 'k was 'r toch nog minder beroerd an toe dan 'n vent, die in de Haut-Oubangi, een half jaar lang niks heeft gekrege. Maar da's nou eenmaal de taktiek zoo, ze rekene d'r op, dat je toch voor je zelf werkt, daarom krijgt 'r geeneen behoorlijk traktement en dan ga je immers wel handele voor je eige, wil je wat overhouwe; dat heb 'k zelf van begin af an gedaan, tot ze me snapte, maar ondertusschen, nou heb 'k tenminste wat.”

Beyner nam z'n glas wijn op en dronk het uit in één teug,

„Zeg, je drinkt niet,” zeide Beyner na eenigen tijd.